

нашитъ сърдца горѣха отъ гнѣвъ. Въмѣсто да мислимъ, какъ да защитимъ Жучка, всички обсжждахме, какъ да отмѣстимъ на старшията за Жучка.

Нѣкой попита:

— Какво да направимъ сега?

— Да му дадемъ да разбере . . . Да убиемъ неговото куче.

— Да го убиемъ . . . Да го убиемъ!

— Съ камъни!

— Да го удавимъ!

— Но где ще го удавимъ!

— Да го обесимъ!

— Разбира се, ще го обесимъ!

И тъй, решено—свършено. Смъртно наказание чрезъ обесване.

Да теглимъ сега жребий да видимъ, кой ще обеси кучето — каза единъ отъ другаритѣ.

Написахме осемъ листчета съ имената ни и почнахме да теглимъ жребий. Азъ разгънахъ моето листче и прочетохъ: „да се обеси“.

Страшни думи. За пръвъ пѣтъ въ живота си азъ трѣбваше да извърша убийство. Решихме веднага да изпълнимъ наказанието и тръгнахме да уловимъ кучето. Като дойдохме на двора, другаритѣ почнаха да подмамятъ осжденото животно. Кучето приближи, като си въртѣше опашката довърчиво. Стана ми нѣкакъ мжно отъ тая довърчивость. Но единъ отъ другаритѣ злобно каза:

— Гледай, какъ е загладено, а хълбокътъ на нашата Жучка е окапалъ отъ горещата вода.

Азъ метнахъ клупа на шията на кучето. После го поведохъ къмъ обора. Кучето вървѣше спокойно, приветливо махайки опашката си. Ето и оборътъ, а срѣдъ него се чернѣе подъ тавана греда.

Повдигнахъ се на прѣсти и праметнахъ презъ гредата края на вжжето; после почнахъ да го тегля